

Veiledning til Fred.

Udvalg i tro Overtællelse af C. O. Rosenius's Skrifter, ordnede til Betragtninger for hver Dag i to Maanedes, med Bistand af Biskop N. J. Laache. (Fortsat).

3.

Heraf kan vi ligeledes lære, hvad Luther siger: „Den, som ikke frygter for sig selv, har mest Aarsag til at frygte“; han burde fortraktes; thi ikke at have Frygt eller Mistanke til sig selv, at leve i en eller anden hemmelig og tar Syn, og ikke anse det for farligt, ikke anse Synden for betydelig, eller i sin Fromhed at være tilfreds med sig selv, se, dette er gruelige Tegn paa en skjult aandelig Død og Forspil paa den evige Jammer. Det er just et udmærket Tegn paa de rette, de daagne Kristne, at de har en Frygtens Aand; ja de frygter ogsaa da, naar der ingen Fare er paa Hænde, de har Mistanke til sig selv, er bange for at bedrage sig, er misfornøjet med sig selv, og naar de erklærer sig som søvnagtige og glemssomme, er de just derover mest bekymrede. Denne Frygtens Aand er ogsaa den rette Vaagen og gør, at Faarene holder sig nær ved Hyrden, at Skyllingerne bestandig blive under Hønen's Vinger, at de Troende daglig søger og iklæber sig Kristi Kærlighed, og er derfor til alle Tider bevarede for Verden, bevarede for alt det, som skal komme, er alle Tider iklædt til at staa for Menneftens Søn. Men hvad siger Apostelen? (1 Kor. 11, 30-32). „Mange er stråbelige og spage blandt eder, og en hel Hov Jover. Thi dersom vi dømte os selv, dømtes vi ikke. Men, naar vi dømmes af Herren, reves vi, at vi ikke skal fordammes med Verden.“ Og hvad siger Jesus? (Mat. 16, 15; Mark. 13, 37). „Se, jeg kommer som en Tyv. Særlig er den, som daager og bevarer sine Klæder, at han ikke skal gaa nøgen, og de skal se hans Skam.“ Men hvad jeg siger Eder, det siger jeg alle: „Vaager!“

Er jeg min Broders Sjæl noget skyldig?

„Eft din Næste som dig selv.“

15de Dag.

Kan du ikke din Næste, naar du med Taushed set, at han gaar til Jordbæmselse, og du aldrig siger ham et Ord derom? Vi ved, at det er vor højeste Pligt at søge vor Næstes Frelse næst vor egen: at „efte vor Næste som os selv“, og være oprigtig i Kærligheden, saa at vi ikke med Taushed kunde se vore Brøders Fordærvelse, men med inderlig Deltagelse søge at vække dem til Besindelse og til den Ende anvende alle mulige Anledninger. Vi sender de store og alvorlige Sandheder, at hver Aand vendt iler til Fortabelsen; at samme Sjæl kan ved Omvendelse blive en Himmels Aving, og at den ringeste Åndsløse ville herom, saafom af disse Kristi Ord: „Hoo, som ikke samler med mig, han adspredes, og af Apostelens: Den, som omvender et Mennefte fra hans Veds Vildfarelse, han frelser en Sjæl fra Døden. Vi sender det kongelige Bud: „Eft din Næste som dig selv.“ — Saadant ved vi; men hvordan gaar det i Virkeligheden hermed? — det er ganske forunderligt med denne Sag og et stråffeligt Bøis paa det dybe Syndefald i vor Natur, at ogsaa ellers rebelige Kristne kan saa særegelig tilbede denne vigtige Kristens Pligt. Naar vi daglig kan være omgivne af Sjæle, som uvibende gaar under en hemmelig Dømt til den evige Jordbæmselse, vi fortaar dette, vi har selv med Fortrækkelse ubeslygt den tilkommende Bred, og alligevel tier vi og søger ikke med et eneste Ord at advare dem. — da maa man tvivle paa, om vi har en Gnist af Tro paa Guds Ord, eller om vi er ved Sands og Samling? I det mindste maa man da spørge, om vi er ædre og vaagne. — Der er visse stor Fortel paa Kristne heri, idet nogle strammes op af Belysning for sine ufærlige Medbrødre, andre virker stiftigt med Lyft for deres Vel; men der er andre Kristne, som vistnok har aandelig Erfaring af en stet Omvendelse, men dog nu henlever sit Liv i en besynderlig Forsømmelighed, i en sorgløs Magelighed, et „aandelige Egoisme“, som blot „lever sig selv“. Disse spørger vi: Mon eders Naadeli nu er friskt og i virkelig Døvelse af en daglig Omvendelse og Troesfamfund med Frelseren? — Dog, de fleste Kristne gør vel noget for sine Brødre, men forlidet og meget mindre, end de kunde gøre.

Godt siger nu Herren om denne Sag? Kristus siger, at hoo, som tror paa ham, af hans Liv skal flyde levende Vandstrømme, og Evangelisten bemærker, at dette sagde han om den Aand, de skal saa, (Joh. 7, 38, 39). Kristus siger det samme endnu en Gang: Det Vand, som jeg vil give ham, skal blive i ham en Rilde med Vand, der opvæder til et evigt Liv (Joh. 4, 14). Nu er det Springfældens Natur at fremvælde uophørlig med nyt, friskt Vand; den maa nødvendig bryde frem ubi Vækte og lader sig ikke stoppe. Saa siger og David om Aandens tvingende Kraft: Jeg vil ikke lade min Mund tilstoppe, Herre, du ved det, jeg skjuler ikke din Retfærdighed i mit Hjerte (Sal. 40). Se, det er Springfælden. Paa denne Springfælde beror det. Hvor den er, der udhæver det levende Vand fundt og vedertagende til dem, som er omkring; men der, hvor ingen Springfælde er, der arbejder man forgæves paa at fremkalde det Livsens Vand, der ser man altid tvende Tegn: man opmænder sig udenfra og foresætter sig indenfra at vinde om Kristo; men der bliver aldrig noget af med denne Vidnen, denne Birken for Sjæles Frelse; nej, det er saa tungt, saa svært, saa umuligt, der bliver intet af. Det var det ene Tegn; det andet er, at om noget faadant frempreses, saa er det saa trætselsomt, saa lunkent, saa smagløst, det giver intet Liv, det har ingen Friskhed. — Derfor maa enhver, som vil virke for Sjæle, betænke Kristi gentagne Ord, at det beror paa en Springfælde i

af Kød, er Kød; kun det, som er født af Aanden, er Aand. Her, hvorledes Paulus taler om Rilden til sin Virkomhed. Naar han i 2 Kor. 5, 13 just taler om denne sin Virkomhed, saa tilføjer han i V. 14: Thi Kristi Kærlighed tvinger os, idet vi dømmet dette, at dersom en er død for alle, da er alle døde. — „Kristi Kærlighed tvinger os“. Tænk da, hvorledes Apostelens Hjerte maa have smagt Kristi Kærlighed! Det har været noget Højt og Saligt saaledes at have kendt ham og at staa i et faadant Kærlighedsfamfund med ham. Herfra skriver sig Apostelens utrættelige Virkomhed. Han kunde ikke virke, som han gjorde, førend han var bleven oplyst af en stor Salighed, nemlig denne, at Kristus aabenbarede ham sin Kærlighed. Det var det, som gjorde Apostelen saa brændende. Her fortaar det ikke, at man med Fortanden opfatter og indser Kristi Kærlighed. Nej, skal den blive en tvingende Kraft i Hjertet, da maa den omfattes med den Tro og bestues i det Lys, som alene den Helligaand giver; den maa oplyde selve Hjertet med Fryd og Fred i den Helligaand ved den virkelige Troes inderlige Væntelstak med Kristus og hans Kærlighed. Da først bliver der en Springfælde, som med indre tvingende Kraft fremvælder med Livsbandet. Apostelen har selv forklaret sit Troesliv, sit Forhold til Frelseren, idet han siger: „Jeg lever, dog ikke jeg mere, men Kristus lever i mig“.

Men hvad var det egentlig, som Apostelen i Aandens Lys saa, da Kristi Kærlighed saaledes indtog hans Hjerte? Han siger, at efterdi en er død for alle, da er alle døde. — Se, der er det salige Syn; det er den store Forsonings = Hemmelighed, at Kristus er saa aldeles sat i vort Sted, at da han døde paa Korset for os, gælder dette for Gud saa, som vi selv var døde, at Kristus saa virkeligt stod i vort Sted for Gud, at Gud saa os alle i ham, og saa ikke Kristus men os at dø paa Korset. — Regle har villet udbyde Ordene saaledes, at da Kristus døde for alle, saa burde alle dø fra Verden og Synden; eller saa, at her tales blot om alle Troende, hvilke saaledes afds Verden m. m. Men nej! paa dette Sted tales ej derom. Apostelen siger ikke: Om en er død for alle, saa er alle døde, men han siger: saa er de alle døde. Heller ikke siger han: Alle troende — men han siger: Alle — og Ordet alle maa jo betyde det samme i Forsætningen som i Efterfølgningen. Da vi nu af hele Striften ved, at, ligesom Johannes siger, „han er en Forsoning for vore Synder, ikke alene for vore (nemlig de Troendes), men og for hele Verdens“, (Joh. 2, 2), saa maa Ordet „Alle“ her have sin hele og egentlige Betydning, nemlig, at den dyrefare Frelser er død for alle, hvad Menneftet hejder, for „hele Verden“, for alle Menneftebørn, onde og gode, uden Fortel, og for alle disse Menneftebørn har for Guds Dine i Kristi Død lidt sin Død, at alle Mennefters Syndebyld da blev ubstøttet, og ingen for denne Skyld fordammes, men enhver staaer nu sin egen Prøve ved det nye Prøvetra, som er Kristus. Saa har og Kristus selv forklaret det, at blot den, som ikke tror, er allerede dømt, „fordi han ikke har troet paa Guds enbaarne Søns Navn“; og atter hejder det: „Om Syn, fordi de ikke tror paa mig“. Ja, hvad behøver vi længer at stride herom. Herer vi ikke, hvad Apostelen mener, naar han siger: Om en er død for alle, da er de alle døde, og straks nedenfor i V. 21: Thi den, som ikke vidste af Syn, har han (Gud) gjort til Syn for os, paa det vi skal vore Guds Retfærdighed i ham. Der har jo Apostelen udtrykt samme Sag: En, den Hellige, Synbefri er gjort til Syn for os, paa det vi stude vore Guds Retfærdighed i ham. Hans Død maa da være vor Død, og da han døde ikke for sig, men for os, da var det os, som døde ved ham. O ufærlige Kristi Kærlighed! Da Kristus gik til sin Videlse, sagde han: Jeg helliger mig selv for dem, (Joh. 17). Her! „Jeg helliger mig selv for dem“ — ikke for mig, men „for dem“ — „for dem“ — Tat og Pris! Kristus for os, og vi i Kristo, for Guds Dine! Kristus vi, og vi Kristus. Tat og Pris! Det var dette, Apostelens vidste, dette, som oplyste dem med en brændende Aand, med Kærlighed, Fred og Fryd — dette, som blev en drivende Kraft i deres Hjerte, saa at de gjorde og led hvad som helst blot for at vinde Sjæle for Kristus og for Saligheden. Kristi Kærlighed tvinger os, efterdi vi ved dette, at om en er død for alle, da er de alle døde.

Se, saaledes skal Kristi Kærlighed ogsaa tvinge os, blot at den ved den Helligaand bliver indgibt i vort Hjerte, og vor Tro ikke blot er en Spekulation, et Tante-spil, men Guds levende Værk. Og det er især paa troende Maader den skal tvinge os til en listig Kærlighedsvirkomhed for Brødre: Først, som allerede vist, at den bliver i vort Hjerte en Springfælde, som af sig selv altid vil fremvælde med Livsens Vand; for det andet saaledes, at den stiller hvert Mennefte i et andet Lys for vort Øje, idet vi nemlig betænke, at hver Sjæl allerede er aldeles forløst fra sine Synder, allerede har paa Gølgatha udstaaet sin Død, og nu blot ved sin Vortelbliven fra Naadens Brøllup maa gaa fortaat! O, naar vi med dette Lys i Hjertet ser et arm, bankundigt Mennefte, da maa vi med inderlig Deltagelse tænke: O, vidste du, at dine Synder allerede er ubstøttet! vidste du, at du allerede er død i Kristo ved Jerusalem, og ikke mere behøver at dø, naar du blot vil komme og modtage din Arvedel! Du kan naar som helst modtage din Arvedel for intet. Se, naar jeg med Hjertens Tro betænker dette, da ster det, som „Aanden og Bruden siger. Kom! og den, som hører, siger: kom! og den, som tørster, han komme, og den, som vil, tage Livsens Vand usforstlydt.“ For det Treble medfører denne store Naade for hver Kristen en hellig Fordindelse til aldrig mere at leve sig selv, men i alle sine øvrige Dage blot leve for ham, som har købt os med sit Blod.

Dette er, hvad Apostelen selv straks tilføjer i V. 15: Og han døde for alle, paa det at de, som leve, skal ikke fremdeles leve sig selv, men ham, som er død og opstand for dem. En Kristen skal aldrig mere anse sig for sin egen eller berettiget til blot at tjene sig selv. Han er dyrt købt; hans hele Liv, hans Legeme og Sjæl med alle Kræfter, alt tilhører hans Herre, — hvilket vi allerede i vor Barndom, lærte og belendte, „at Jesus Kristus er

som en synderlig Ting og største tjene ham.“ Og naar du saa vil tjene ham og spørger: Herre, hvad vil du, at jeg skal gøre? Da siger han: De Gerninger, som jeg gør, skal og I gøre; — I har altid Hattige hos eder, — og aandelig Blinde og Døve, — og hvad I har gjort mod en af disse mindste af mine Brødre, det har I gjort imod mig. — Se, saaledes vil Kristus, at vi paa Jorden skal være i hans Sted og gøre hans Gerning; ogsaa derfor døde han for alle, at de, som nu lever, ikke skal leve sig selv, men for ham, ved ham. Saa er det med Kristus og hans Kristne! De lever for hederandre: Kristus for os, og vi for Kristo. De Kristne ansees i Kristi Person for Gud, og Kristus i de Kristne for Verden. Kristus havde og har Nidtarhed for dem og de Nidtarhed for ham. Kristus betegner dem for Faderen, og de betegner Kristus for Verden (Matth. 10, 32). At ingen Syn skal fordamme dig, det skal Kristus sørge for; at det Onde, som endnu hænger ved dit Kød og besværer nok bryder frem og viser sig, aldrig skal tilregnes dig; at du aldrig skal dømmes efter Loven, men leve under bestandig Naade, saalænge du lever i Troen — det skal Kristus sørge for; men hvad han vil have af dig er, at du paa Jorden lever for ham, er nidtar for hans Vre og hans dyretøtte Sjæle samt for din egen Del hører hans Røst og daager og bedre mod Synden og alle Farligheeder. Med disse mindre Sager skal du hysfælsatte dig, medens han som din Ypperstepræst stæder den store Forsoningsag for Gud. Dette er jo et saligt Bytte! — Naar nu Kristus ikke har noget dyretøtte paa Jorden end Sjælene, som han har købt med sit Blod, da ved du, hvad han vil have af dig, at hvilstet som helst dit Kald og Plads i Samfundet end monne være, du dog altid med hans Omhed for Sjælene anvender alle mulige Anledninger til at virke for deres Frelse, i Kærlighed og Ydmyghed kommer dem imøde, fortolke raader og vejleder dem i deres Saligheds Sag, anviser dem en god Vag eller paa hvad Maade det bliver dig givet. Kun at Kristi Kærlighed tvinger dig, og du vandrer i Aanden med Bøn om Guds Velsdom, saa skal Herren selv give dig Anledning, Lejlighed, Raad og Velsignelse.

En Undersøgelse om de troendes aandelige Renhed.

„Er rene formeðst det Ord, jeg har talt til eder.“ Joh 15, 3.

16de Dag.

Efterat Kristus i de næst foregaaende Ord, V. 2, har sagt, at den gode Gren renses, at den skal bære mere Frugt, tilføjer han i V. 3: Nu er I rene formeðst det Ord, som jeg har talt til eder. Dette er jo et besynderligt Sprog, mærkt og dunkelt, især for dem, som ikke lever i Troen paa det Hellige, disse Ord indeholder. Tænk hvor gaadefuldt det høres: „rene for Ords Skyld“. Hvad kan det betyde: rene formeðst det Ord, som jeg har talt? Og nu er disse Ord derhos meget vigtige; thi først er de vor højstøvede Herre og Frelser's egne Ord — og hans Ord har altid noget at betyde; — og for det andet handler de om et saa dyrebart og indgribende Spørgsmaal, nemlig om vor aandelige Renhed for Gud, uden hvilsten ingen kan vore salig; — thi at det er en aandelig Renhed her tales om, mærker jeg deraf; at den kommer blot af hans Ord — „rene formeðst det Ord, som jeg har talt til eder.“ Og det er en Renhed, som den evige Dommer selv erkender; thi det er Herren selv, som taler dette, og det han taler Renhed, det maa i Himmelen og paa Jorden gælde for Renhed. Vi kan ellers aldrig være trykke paa, at det vi anser for Renhed, ogsaa af ham erkendes derfor — vi maa høre det af hans egen Mund. Alt beror paa, om han godtender mig; thi „Gud er den, som reiser sig“ Gud er den, som skal dømme os. Og, har jeg en Renhed, som bestaar for Gud selv, da gør det intet, om jeg og alle Mennefter ser idel Urenhed hos mig; ligesom den himmelske Røst saarede Peber i Joppe: „Hvad Gud har renset, holde du ikke for urent“ (Ap. Ger. 10, 15). Jeg vil derfor forste efter, hvad Kristus her kunde mene, saa turde jeg opbære nogen Trøstetilde. Tænk, om der findes et faadant Forhold, hvorved jeg for Gud er aldeles ren og synbefri, og jeg ved det ikke! Tænk om der findes noget hemmeligt Forhold, hvorved Gud er aldeles tilfreds med mig, ser mig aldeles ufærlig, hellig og takkelig, medens jeg selv ser mig aldeles uren, synlig og vederstyggelig! Alt! at jeg kunde vide, at jeg for Gud var ren, ufærlig og ham behagelig! Vi vil derfor forste i disse gaadefulde Ord.

Det første vi mærker er, som nys nævnt, at Herren taler om en aandelig Renhed, en Renhed for Gud; thi det kan ikke falde nogen ind, at denne Herre midt i en dyt aandelig Tale stude tale om en blot udbortets kirkelig, eller og legemlig Renhed — hest da han siger, at denne Renhed tilkom dem blot formeðst hans Ord. Saaledes mærker vi vel, at han taler om en aandelig Renhed. Men hvorledes skal da denne Renhed fortaages? Hvorledes var nu disse Disciple rene for Kristus formeðst hans Ord? — Vi ved, at Striften taler blot om tvende Slags aandelig Renhed. Den ene er den af Gud i os virkelige Hjertets Renhed, hvorom der tales f. Eks. i Ap. G. 15, 9: Han rensete deres Hjerte ved Troen, — og i hvilsten Renhed altsaa er en i os iboende Renhed. Den anden igen er en ved et Offer vunden Befrielse fra Synden, hvorved jeg er fritendt fra min Syn, eller reiser sig, hvorom Johannes taler, da han siger: Jesus Kristi Guds Søns Blod renser os af al Syn — og hvilsten Renhed i det gamle Testamente afbildes ved Forsoningsofrene, da Ypperstepræsten over Offerdyrets Hoved opregnede og paa dette overslytende Israels Synder, hvoraf Offeret slagtebes. Saaais siger om Kristus: Herren lagde af vor Syn paa ham. Johannes siger: Se det Guds Lam, som bær Verdens Synder. Men ogsaa denne Renhed fra Synden erholdes vi ved Ordet, som Apostelen siger: „Han har renset den formeðst Vandbædet i Ordet.“

Vi skal nu undersøge, hvorledes begge disse Slags Renhed er bestafne, og hvilsten Kristus her har ment. — Efterdi mange m.ner, at de Vakte og Troende er altfor

meget tilbøjelige til at trose sig med den tilregnede Retfærdighed i Kristus, og selv ogsaa frygter, at de blot vil trose sig med denne, med Forbigaaelse af den Renhed, som bær vortes i os, — saa skal vi noget nøjagtig undersøge, hvorledes det forholder sig med denne sidsse.

Der har været megen Tvist mellem adfællige Aandelige om denne iboende, af Guds Aand i os virkede Renhed. Nogle mener, at jo højere de vænder Buen i dette Spørgsmaal, jo bedre, og har villet paaftaa, at Kristne ved megen Tro og Bøn og nidtar Helliggørelse skulle blive saa rene, at de tilsidst skulle blive ganske synbefri; andre derimod vil næsten ingen iboende Renhed vide af, men taler om Kristne, ligesom de isvrigt var aldeles lig de Uomvendte, blot med den Fortel, at de tror paa Kristus og ved ham har hans Retfærdighed. At disse sidsse farer vilde, er let bevist, blot ved nogle faa tydelige Ord af Striften, saafom de nylig anførte: Han renser deres Hjerte ved Troen. Mærk „deres Hjerte“, der tales ikke om Skyldens Udskælfelse, men om Hjertet. Og atter siger Herren: „Jeg vil stampe ret Vand over Eder, og I skal blive rene; af alle Eders Urenheder og fra alle Eders Afgøder vil jeg rense Eder. Og jeg vil give Eder et nyt Hjerte og give en ny Aand inden i Eder og borttage det Stenhjerte i Eders Sind og give Eder et Kød hjerte. Og jeg vil give min Aand inden i Eder“ (Ezech. 36, 25 — 27). Her taler Herren udtrykkelig om et nyt rent Hjerte. Og endelig siger Apostelen: De, som er efter Købet, sandter det kødelige, men de, som er efter Aanden, (sandter) det Aandelige. (Rom. 8, 5). Der stæger han jo, at der er en bestemt Fortel imellem de kødelige og de Aandelige i deres Sind. Vi ser saaledes, at det er en Vildfarelse, om nogen mener, at de Kristne i sig selv ingen Renhed har, der stiller dem fra de Vantroende. Og det er en grov og meget farlig Vildfarelse, som kun giver Anledning til en kødelig Fordæfning af det kristelige Liv. Nej, de Troende har visse et nyt, rent Hjerte, en ny, hellig Aand. Men saa kommer de Andre og siger: „Har de et rent Hjerte, saa er jo ingen Urenhed eller Syn tilbage hos dem; thi Kristus siger, at det er af Hjertet alt ondt udgaar — af Hjertet udgaar ondt Tanker“ m. m., og naar Hjertet er rent, kan jo ikke en Gang ondt Tanker findes hos dem; thi Synden kan jo ikke ligge i Legemet, siger de, men i Hjertet. Da nu det er rent, saa er det intet Ondt hos dem“ — Her farer de ogsaa vilde, som man gør, naar man ikke er dreven og øvet i at trænge ind i Striftens Mening. Her fordes kun, at man med Nøjagtighed stiller imellem Hjerte og Hjerte. Hvad er det ny, rene Hjerte andet end den nye „villige Aand“ (Matth. 26, 41). Kristi Aand i os, som strider imod Købet? (Gal. 5, 17); thi Købet betegner ikke Legemet ej heller nogen vis uren Lyft, men alt „det, som er født af Kød“ (Joh. 3, 6), eller den fordærvede Natur, som vi ved den naturlige Fædel har i Arv fra Adam — ogsaa dette indre aandelige Onde, som er Rilden til alt ondt — dette gamle Hjerte, af hvilsten der udgaar ondt Tanker, Lyfter og Begærigheder siges ingen Steds i den hellige Strift, at Købet hellige er helligt, men tværtimod, at det saaledes hider mod Aanden hos de troende, at de ikke gør, hvad de vilde“ (Gal. 5, Rom. 7), og derfor siger samme Apostel, at „de, som hører Kristo til, har forskæftet Købet med Lyfterne og Begærighederne“ (Gal. 5, 24). Mærk: han taler jo om dem, „som hører Kristo til“ — og siger ikke, at de er rene fra Lyfter og Begærigheder, men siger tværtimod, at de har saadanne, og at deres Kød er saa ondt, at det maa uafslæbelig forskæftes, og det siger han om dem, som hører Kristus til.“

(Fortsattes).

Gode Bøger, som anbefales:

Miriam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kæbte. 128 Sider, i Omflag, 25 Cents, indbundet 50 Cents.

Marthren i St. Andrews. Et Billede fra den Røst Kirke. 98 Sider, i Omflag 20 Cents, indbundet 40 Cents.

Marthrerne i den lutherste Kirke. Overlat fra Epl. 224 smaa Sider, indbundet i Skriftingsbind 40 Cents.

Ben Hur. En efterlandst Fortælling fra Kristi Tid. En 6 Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Wallace paa Dansk ved Vilh. Møller. Pris, godt indbundet, \$1.25.

Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Vægt Orienter, fængslende og interessant. Paa Dansk ved R. S. Madjen. 174 Sider, i Omflag, 40 Cents.

Herren er mit Stjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 150 S., i Omfl. 35c, indb. 50c.

Alle Bøger sendes porto frit. Betalingen bedes indsende sammen med Bestillingen. Primærfor modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska

„Danskeren“. Nyhedsblad, udkommer to Gange ugentlig. Koster kun \$1.50 om Aaret. Det eneste danske Nyhedsblad, der udkommer to Gange om Ugen.

„Danst lutherst Kirkeblad“. Officielt Organ for den forenede danske luth. Kirke i Amerika, udkommer ugentlig og koster kun \$1.00 om Aaret.

„De Unges Blad i Amerika“. Særlig for Ungdommen, udkommer en Gang om Maanedes og koster 50c om Aaret.

„Børnebladet“. Et illustreret Blad for Børnene, et udmærket Blad for Sundagsfoler, udkommer ugentlig og koster 50c om Aaret.